

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200648
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200648.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci navrhovateľa: I., bytom D., D., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Kancelária Žilina, Národná 34, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu sp. zn. 4023/2016-KaZA zo dňa 03. mája 2016, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28Sp/15/2016-21 zo dňa 04. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28Sp/15/2016-21 zo dňa 04. októbra 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250q ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu (ďalej aj „Centrum“), ktorým navrhovateľovi nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci s poukazom na § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z.z.“). Odporca tak rozhodol z dôvodu, že navrhovateľ nespĺňa jednu z podmienok nároku na poskytnutie právnej pomoci, a to podmienku stavu materiálnej núdze.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľ má príjem, ktorý prevyšuje zákonom stanovenú hranicu, ktorá je podmienkou na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti alebo s finančnou účasťou v zmysle zákona č. 327/2005 Z.z. podľa § 6 ods. 1 a ods. 2. Navrhovateľ namietal, že odporca nezobral do úvahy

skutočnosť, že je ťažko zdravotne postihnutou osobou. Táto námietka podľa názoru krajského súdu neobstojí, pretože odporca v rámci skúmania podmienok pre poskytnutie bezplatnej právnej pomoci v zmysle § 6b zákona č. 327/2005 Z.z. sa zaoberal aj výdavkovou stránkou u žalobcu, a teda výdavkami, ktoré navrhovateľ tvrdil, že má a zároveň ich aj preukazoval dokladmi. Navrhovateľ nenamietal, ktorý konkrétny výdavok súvisiaci s tým, že je ťažko zdravotne postihnutou osobou odporca nezobral do úvahy. Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že všetky takéto výdavky do úvahy zobral. Poukázal len na to, že výdavky, ku ktorým neboli predložené doklady nezobral do úvahy a výdavky, ktoré zobral do úvahy, predstavovali čiastku 462,84 Eur mesačne bez výdavkov na stravu. Námietky smerujúce k tomu, že napadnuté rozhodnutie nie je v súlade s rozhodnutím najvyššieho súdu alebo s rozhodnutím ústavného súdu, podľa krajského súdu takisto neobstoja. Odporca podrobne zdôvodnil, akým spôsobom a prečo posúdil majetkové pomery navrhovateľa tak, ako ich posúdil a dospel k tomu, že ani tieto majetkové pomery a ani okolnosti, ktoré tkvejú v právnej veci, v ktorej žiada poskytnutie bezplatnej právnej pomoci, nie sú také, ktoré by odôvodňovali, aby mu bola priznaná bezplatná právna pomoc. Navrhovateľ vo svojom odvolaní k záverom odporcu vo vzťahu k posúdeniu jeho právnej veci, v ktorej žiada o poskytnutie právnej pomoci, nič nenamietal. Rozumie tomu, že podľa zákona č. 327/2005 Z.z. mu nie je možné priznať nárok na poskytnutie právnej pomoci, avšak sa domnieva, že tento zákon nie je v súlade s medzinárodnými dohovormi.

Krajský súd zdôraznil, že rozhodnutím, ktoré je vydané na základe zákona a v súlade so zákonom, nemožno zasiahnuť do práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, či dobrej povesti a na ochranu mena. Takže tvrdenie navrhovateľa o tom, že napadnutým rozhodnutím bolo do týchto práv zasiahnuté, nemá žiadny racionálny základ. Poukazovanie na to, že navrhovateľ bol za predchádzajúcej právnej úpravy oslobodený od platenia súdnych poplatkov a zároveň mu boli pridelení bezplatní advokáti vo veciach, ktoré začali za predchádzajúcej úpravy, nemá žiadny právny význam vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu. V tomto konaní išlo o veci, ktoré vznikli na účinnosti zákona č. 327/2005 Z.z. tak, ako je to uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ sa domáha poskytnutia bezplatnej právnej pomoci vo veci neposkytnutia informácií na základe jeho žiadosti zo dňa 22. júla 2015, o ktorej bolo rozhodnuté právoplatným rozhodnutím zo dňa 5. augusta 2015.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov nezákonnosti uplatnených v opravnom prostriedku. Bol viazaný dôvodmi nezákonnosti tvrdenými v opravnom prostriedku. Nebol oprávnený dôvody nezákonnosti za odvolateľa vyhľadávať alebo konkretizovať všeobecne uplatnené dôvody na daný prípad. Dôvodil, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľ spolu s manželkou, ako spoločne posudzovanou osobou, má príjem, ktorý je vyšší ako 1,4 násobku sumy životného minima a tiež je vyšší ako 1,6 násobku životného minima, a preto navrhovateľ nie je osobou v materiálnej núdzi, za ktorú sa na účely zákona č. 327/2005 Z.z. v materiálnej núdzi považuje osoba, ktorej príjem nepresahuje 1,4 násobku sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom tak, ako to vyplýva z § 66 ods. 1 písm. a/. Medzi účastníkmi nebolo sporné ani to, že navrhovateľ nespĺňa podmienku na poskytnutie právnej pomoci s finančnou účasťou, pretože jeho príjem spolu s príjmom spoločne posudzovanej osoby v zmysle osobitného predpisu presahuje 1,6 násobok sumy životného minima.

Navrhovateľ namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, ktorá mala spočívať v tom, že odporca nezobral do úvahy, že navrhovateľ a jeho manželka sú ťažko zdravotne postihnuté osoby. Navrhovateľ v opravnom prostriedku neuviedol výšku zvýšenia nákladov, ktoré mu vznikajú v dôsledku toho, že sú obidvaja manželia ťažko zdravotne postihnutými osobami. Krajský súd zastával názor, že takýto dôvod nezákonnosti neobstojí. Zo správneho spisu vyplýva, že navrhovateľ vyčíslil svoje pravidelné nevyhnuté výdavky a priložil k nim doklady, ktoré presne odporca v napadnutom rozhodnutí vyšpecifikoval. Podľa týchto dokladov za lekárske ošetrenia a lieky navrhovateľ platí 53,37 Eur mesačne. Zároveň vyčíslil náklady na cestovanie vo výške 105,78 Eur. Krajský súd poukázal na to, že odporca sa zaoberal, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, aj s týmito výdavkami a konštatoval, že tieto sú medzi objektívne preukázateľnými a nevyhnutnými. K tomu krajský súd uviedol, že síce navrhovateľ tvrdí, že odporca nezobral do úvahy, že je ťažko zdravotne postihnutou osobou, ale nedokladoval ani netvrdil, že má ďalšie výdavky spojené s ťažkým zdravotným postihnutím. Pokiaľ by navrhovateľ chcel, aby bolo

zobraté do úvahy jeho ťažké zdravotné postihnutie aj v inom rozsahu, ako zohľadnením výdavkov spojených s lekárskou starostlivosťou, bolo by potrebné jednak uviesť z dôvodu, ktorého ochorenia je posudzovaný ako zdravotne ťažko postihnutá osoba, následne dokladovať, že toto ťažké zdravotné postihnutie si vyžaduje liečbu a výšku nákladov tejto liečby preukázať jednak dokladmi od príslušných zdravotníckych zariadení a potvrdení o tom, že dané liečenie si vyžaduje konkrétnu liečbu dokladom o cene príslušných liekov. Odporca zobral do úvahy výšku nákladov potrebných na lekárske ošetrenie a lieky tak, ako ich uviedol navrhovateľ. Z toho vyplýva, že jeho tvrdenie, že porušil zákon, keď nezobral do úvahy jeho ťažké zdravotné postihnutie, podľa krajského súdu neobstoí, pretože nekorešponduje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Odporca túto skutočnosť do úvahy zobral, avšak dospel k záveru, že v prípade navrhovateľa nejde o takú okolnosť na jeho strane, ktorá by odôvodňovala poskytnúť právnu pomoc na základe uváženia správneho orgánu, aj keď navrhovateľ nespĺňa podmienku materiálnej núdze.

Ďalším dôvodom nezákonnosti napadnutého rozhodnutia bolo, že odporca aplikoval zákon č. 327/2005 Z.z., ktorý podľa navrhovateľa nie je v súlade s Ústavou SR a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv, pričom namietal aj to, že napadnutým rozhodnutím bol porušený článok 19 a ďalších Ústavy Slovenskej republiky. Podľa názoru krajského súdu túto námietku odporca bližšie nekonkretizoval, preto nemôže obstať už len z toho dôvodu, že nie je dostatočne konkrétna. Zákonodarca stanovil podmienky, za ktorých štát poskytuje osobám v materiálnej núdzi bezplatnú právnu pomoc tak, že za osoby v materiálnej núdzi sa považujú len osoby, ktoré nemajú príjem vyšší ako 1,4 násobku životného minima. Skutočnosť, že podľa predchádzajúcej úpravy podmienka výšky príjmu nebola stanovená, súdy stanovili účastníkovi advokáta v prípade, že o to požiadal a jeho majetkové pomery odôvodňovali, nemá podľa krajského súdu žiadny právny význam vo vzťahu k prejednávanej veci. Neobstoí tvrdenie navrhovateľa, že zákon č. 327/2005 Z.z. je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, napr. s článkom 39 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý garantuje právo na priemerné hmotné zabezpečenie v starobe pri nespôsobilosti na prácu alebo pri strate žiteľa, ktorého obsahom je pomoc nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok. Predmetom zákona č. 327/2005 Z.z. je poskytovanie inej pomoci, a to právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi. To znamená, že je práve v súlade s týmito článkami ústavy to, že zákonodarca okrem hmotného zabezpečenia základných životných podmienok pre vyššie uvedené životné situácie poskytuje osobám v hmotnej núdzi aj bezplatnú právnu pomoc. Tvrdenie, že zákon č. 327/2005 Z.z., resp. jeho aplikácia by mala byť porušením článku 19 ústavy, je podľa názoru krajského súdu aj nezrozumiteľné. Pretože tento článok garantuje právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti a na ochranu mena a tiež na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Záverom krajský súd uviedol, že zákon č. 327/2005 Z.z. upravuje poskytovanie bezplatnej právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi, pričom za osoby v materiálnej núdzi sa považujú také osoby, ktorých príjem nepresahuje 1,4 násobku životného minima podľa osobitného predpisu, podľa ktorého sa výška životného minima stanovuje podľa toho, či sa osoba posudzuje samostatne alebo spoločne s inou osobou, ako je to u navrhovateľa. Každá osoba má samozrejme výdavky spojené s bývaním, ako aj so zabezpečením základných životných potrieb. Zákonodarca napriek tomu stanovil túto hranicu poskytovania bezplatnej právnej pomoci len osobám, ktoré majú príjem nižší ako 1,4 násobok životného minima. Zároveň ale umožnil odporcovi, aby v konkrétnom prípade zvážil, či na strane žiadanej právnej pomoci neexistujú také okolnosti, ktoré odôvodňujú poskytnutie bezplatnej právnej pomoci, aj keď ide o osobu, ktorá nie je v materiálnej núdzi v zmysle tohto predpisu. Odporca poukázal na to, že prijal vlastné vnútorné pravidlá, podľa ktorých bude posudzovať, či sú splnené podmienky na to, aby posúdil okolnosti žiadanej právnej pomoci ako také, ktoré odôvodňujú poskytnutie bezplatnej právnej pomoci aj v prípade, že žiadateľov príjem presahuje 1,4 alebo 1,6 násobok životného minima. Takýmto spôsobom odporca práve zabezpečil to, aby v jeho rozhodovaní nevznikali neodôvodnené rozdiely. Krajský súd po preskúmaní jeho úvahy, ktorou tieto navrhovateľom tvrdené okolnosti na jeho strane posúdil, dospel k záveru, že táto úvaha je výsledkom logického uvažovania a nevybočuje z medzí stanovených zákonom. Odporca posúdil výdavky na strane navrhovateľa, ktoré uviedol, že má a zároveň okolnosti poskytovanej

právnej pomoci, pričom dospel k záveru, že nejde o také okolnosti, ktoré by odôvodňovali poskytnutie bezplatnej právnej pomoci osobe, ktorá nie je v materiálnej núdzi práve preto, že v danej veci nejde o prípad, kedy by neposkytnutie právnej pomoci malo vážne následky a spôsobilo vážnu ujmu na právach a oprávnených záujmoch žiadateľa.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že neúspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p.). Žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V odvolaní poukázal na dlhodobé porušovanie jeho a manželkiných práv, v dôsledku čoho sa domáhali nápravy aj na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Viacerými listami adresovanými do vlastných rúk priamo generálnemu prokurátorovi žiadali o ich prijatie, aby ho mohli osobne a pravdivo informovať o obsahoch ich podaní. Nakoľko ich žiadosti o prijatie boli vybavované jeho podriadenými pracovníkmi, ktorí ich zamietali, navrhovateľ nadobudol presvedčenie, že jeho žiadosti neboli generálnemu prokurátorovi predložené. Preto požiadal o informáciu v týchto veciach, ktorá bola rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č.k. Ei 187/15/1000-9 zo dňa 05. augusta 2015 odmietnutá. Toto rozhodnutie navrhovateľ považuje za nezákonné, a preto podal dňa 02. októbra 2015 žalobu na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorá bola postúpená Krajskému súdu v Žiline. Na základe výzvy Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21S/154/2015 zo dňa 20. januára 2016 navrhovateľ dňa 10. februára 2016 písomne požiadal Centrum o právnu pomoc k uvedenému konaniu vedenom na Krajskom súde v Žiline. O jeho žiadosti rozhodol odporca a následne krajský súd napadnutými rozhodnutiami.

Poukázal na to, že v iných konaniach mu za tých istých podmienok právna pomoc bola poskytnutá. Preto považoval konanie a rozhodnutia odporcu a krajského súdu v tejto veci za nespravodlivé a protiprávne, pričom v tejto súvislosti poukazoval na rozsiahlu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

III.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

IV.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá

O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z.z. sa účely tohto zákona je právnou pomocou poskytované právnych služieb osobe oprávnenej podľa tohto zákona v súvislosti s uplatňovaním jej práv, ktoré zahŕňajú najmä právne poradenstvo, pomoc pri mimosúdnych konaniach, vrátane sprostredkovania riešenia sporov formou mediácie spisovanie podaní na súdy, zastupovanie v konaní pred súdmi a vykonávanie úkonov s tým súvisiacich a úplné alebo čiastočné uhrádzanie nákladov s tým spojených.

Podľa § 4 ods. 1 písm. i/ zákona č. 327/2005 Z.z. materiálnou núdzou stav, keď fyzická osoba je poberateľom dávky a príspevkov k dávke v hmotnej núdzi, alebo stav, keď príjem fyzickej osoby nepresahuje 1,6-násobok sumy životného minima a táto fyzická osoba si využívanie právnych služieb nemôže zabezpečiť svojím majetkom.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z. do príjmu fyzickej osoby, ktorá žiada o poskytnutie právnej pomoci (ďalej len „žadateľ“), sa započítavajú príjmy obdobne ako pri výpočte príjmu fyzickej osoby na účely určenia súm životného minima; to neplatí, ak sú spoločne posudzované fyzické osoby účastníkmi sporu v súdnom konaní s protichodným postavením.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z. podmienky na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti podľa odseku 1 písm. a) a b) musí fyzická osoba spĺňať počas celého trvania poskytovania právnej pomoci.

Podľa § 6a ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. ak príjem fyzickej osoby presahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a súčasne nepresahuje 1,6-násobok uvedenej sumy a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom, má právo na poskytnutie právnej pomoci určeným advokátom alebo centrom pri splnení podmienky finančnej účasti vo výške 20 % trov právneho zastúpenia podľa osobitného predpisu; splnenie podmienok podľa § 6 ods. 1 písm. b) a c) tým nie je dotknuté. Ustanovenie § 6 ods. 2 sa použije primerane.

Podľa § 6b ods. 1 a 2 zákona č. 327/2005 Z.z. ak je to primerané okolnostiam žiadanej právnej pomoci, môže centrum v prípadoch podľa § 6a ods. 1 poskytnúť právnou pomoc aj bez úhrady finančnej účasti. Ak príjmy prevyšujú zákonom určenú hranicu materiálnej núdze, centrum môže poskytnúť právnou pomoc s finančnou účasťou oprávnenej osoby, ak je to primerané okolnostiam žiadanej právnej pomoci.

Podľa § 7 ods. 4 zákona č. 327/2005 Z.z. príjem na účely tohto zákona sa zisťuje za kalendárny mesiac, v ktorom bola podaná žiadosť o poskytnutie právnej pomoci, pritom sa prihliada na príjem za posledných šesť kalendárnych mesiacov pred podaním žiadosti, a prehodnocuje sa každých 12 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť

rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z ustanovenia § 1 zákona č. 327/2005 Z.z. vyplýva jeho účel, a to vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv a prispieť k predchádzaniu právnych sporov. Štát potom sám, resp. v prevažnej miere, znáša náklady za poskytnutie právnej pomoci znevýhodneným osobám. V takom prípade je viac ako vhodné stanoviť podmienky, za ktorých bude takáto forma právnej pomoci fyzickým osobám patriť, a to predovšetkým v snahe vylúčiť zneužívanie tejto právnej úpravy. Jednou z takýchto podmienok je práve výška príjmu, ktorý nesmie presahovať 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a zároveň si žiadateľ nemôže využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom (§ 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z. z.).

S ohľadom na dôvody uvedené v odvolaní najvyšší súd ustálil, že krajský súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo, logicky a v dostatočnom rozsahu vysvetlil, čo ho viedlo k prijatému záveru, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Krajský súd jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo navrhovateľ nespĺňa zákonné podmienky na priznanie nároku na poskytnutie bezplatnej právnej pomoci (§ 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.). Tiež, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne vyhodnotil aj okolnosti poskytnutia právnej pomoci podľa § 6b zákona č. 327/2005 Z.z., a to s ohľadom na navrhovateľom preukázané výdavky, t.j. na ním poukazované ťažké zdravotné postihnutie a z neho vyplývajúcu liečbu.

Najvyšší súd konštatuje, že navrhovateľ v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku krajského súdu, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vysporiadal. Najvyšší súd tiež nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správneho orgánu a námietkami navrhovateľa. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom podaného odvolania, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že neúspešnému navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.